

HET PEPERKOEKENHUIS

Het welbevinden straalde van het lijk af. Eindelijk levenloos! Je merkte zo dat het zich beregoed voelde in zijn strakke, glanzende vel. Deze huid, waarmee in levenden lijve vaker gehuiverd dan geliefkoosd werd, die zelden gestreeld werd, zou binnenkort overbodig worden. Er hoefde dan namelijk niks meer middels deze accolade nog krampachtig samengehouden te worden. Het had geen zin meer, naar mensenmaat beschouwd.

Je zag het corpus gelijk denken, met het laatste restje geest dat nog niet op reis naar het hiernamaals was vertrokken: *bof, ik ken ze wel, de achterblijvers, de alsnog op de middag- en avonduren rechtop zittende korpsen, in de horecabedrijven, de belegen korpsen, in vreemde bedden, de alleenstaande torso's, op vernissages, de gestelde lichamen, bij toespraken, de staande lijven, zich lavend, voedend en weer lozend als vampiers, de ondoden, de omhulsels van het corps diplomatique, het hart gevangen in een kooi van ribben, zij die gingen sterven, zij die sedert hun geboorte de rottingsgeur in hun neusgaten opsnoeven.*

Er was een minuscuul gaatje in de huid voor het hart. Het was bijna volledig weg gebalsemd.

Een lijf kon dood zijn.

Een lijk kon leven.

Pogingen tot lijfsbehoud: gezondheid, vitamines, legio. Die belaagden de dood. Gevolg: body.

Corpora delicti: vet, alcohol, nicotine, asbest, dioxine, verkeer, legio.

Pogingen tot lijkbehoud: balsem, vrieskoude, legio. Die omarmden de dood. Gevolg: mummie.

Corpora delicti: bijl, pistool, mes, stormnagel, diepgevroren schapenbout, knots, vergif, legio.

Tussen Lijf en Lijk doolden nog de Zielen in Nood, riekend naar angst. Want voor een Ziel was het Lijf te veeg en het Lijk te koud. Angstkrampen bepaalden hun bestaan op aarde, deze blauwe plek in het heelal waar ze op gestoten waren na een allereerste angstschreeuw, in een langgerekte rigor mortis. Hun leven was het voorwerp van een sluipmoord, een *slow motion* van pijn, de prijs van een wreed spel. Deze constante zielenpijn zat geprangd tussen geboorteschreeuw en doodsreutel. Als de ziel dan eindelijk uit hun lijf was gelopen ... en dat lijf plat van de pijn horizontaal ging ...

Het lijk was van een vrouw geweest. Ze had zichzelf buiten het bestaan op de aarde gezet. In mensentaal, zeg maar gazettenpraat: *'Ze had zich van het leven beroofd'*. En hier begint mijn verhaal.

De regering gaf de kans om buitenlands zwart geld weer wit te wassen in het binnenland, mits 3, 6 of 9 percent smartengeld op dat kapitaal afgedokt werd wegens jarenlange derving van deze inkomsten door de Staat. Tegen 1 januari 20XX, nog 13 maanden te gaan, moest dat compartiment van de schatkist weer gevuld zijn. Men verwachtte een fikse, gezonde financiële injectie in 's lands belang door dit zeer liberale, tijdelijke gedoogbeleid. Wee de vermetele die daarna nog frequent durfde te bellen, faxen of mailen naar pakweg Vietnam, Maleisië, Kaapverdië of andere Kaaimaneilanden. Omdat de regering bij haar aantreden ook 200 000 nieuwe jobs had beloofd, kon ze nu werk maken van tien kersverse functies: een waslijstje van financiële detectives die het witwassen begeleidden en gelijk de vuile was opspoorden.

Barbara Blixen was een van de tien. De voormalige docente Wiskunde was na een beklijvende sollicitatie aangeworven. Ze kreeg, net als de andere negen, een hoge graad in de ambtenarij, een ruim kantoor in haar provinciehoofdplaats, een wedde om wauw! tegen te zeggen en volledige vrijheid van handelen. Barbara Blixen, 32, *single*, als toekomstige erfgename van het peperkoekenfamiliebedrijf SWEPA ook 'het Gouden Kind' genoemd, engageerde zich van meet af aan stevig voor haar 'wasserij', zoals ze zelf haar functie en haar kantoor omschreef. Het duurde dan ook niet lang of het door haar geviseerde en opgejaagde wild noemde haar Barabbas Bliksem.

Barbara infiltreerde vaak via de beproefde incognito- of aliasmethode in de poelen, cenakels en kringen waar gehengeld diende te worden. Afhankelijk van wat voor soort vlees ze in de kuip had, wendde ze alle bruikbare en beschikbare middelen aan: geest, lijf, oogverblinding, woordendamp, etc ... Vooral het mannelijke wild, pook in *overdrive*, pik in de aanslag en het gewei van de weelde breed op de kop vertakt, tuinde erin. Het eindigde al vaker en vaker op 9 percent, minder en minder op 3 of 6. De regeringscommissaris van de TCFG, de *Tijdelijke Cel Financieel Gedoogbeleid*, feliciteerde haar herhaaldelijk. Na enkele maanden stevig veld-, spit- en ploegwerk ontving Barbara Blixen/Barabbas Bliksem ook anonieme knipselbrieven (**'ToLleNaAr !!!'**), en soms zweterige telefoontjes waarin via wegwerpbare gsm'etjes een gesmoorde zakdoekstem gewag maakte van *'langzaam levend villen'*, *'in alle gaten tegelijk pakken door een voltallige rugbyploeg'*, *'grondig doorkarnen van de waterij'*, *'Jezus of Barabbas: Jezus!'* en

‘totaal en ruw afstropen van intieme lingerie annex pek- en verenbehandeling’.
Na een drietal van zulke mededelingen deponeerde Barbara zowel thuis, in haar auto als in de wasserij binnen handbereik een zware Engelse sleutel. Gedachten aan een klein handvuurwapen hield ze levendig. Peperspray stond ook op haar boodschappenlijstje.

Over lijstjes gesproken.

1. *Gewilligen a priori (01- 01- XX)*

ARMATUUR (Pensioenfonds Vakbond Arbeiders & Bedienden Wapensector)
BelGnoom (Firma in Tuinbeelden)
De postPost (Geprivatiseerd ex-overheidsbedrijf)
Sp.a – Spirit (Politieke partij)
ArDi (Firma Artificiële Diamantproductie)
Vriendenkring Costa Brava Costabravoure (...)
Seniorie De Groote Boom (Afdeling Repatriëring/Insurance)
Transport De Munck (Elke dag België – Polen)
Captavision (Audiovisuele sector opnamestudio's)
Brouwerij Mede & Nec
ProFi (Provinciaal Fietsenplan 'featuring' Antilope Bicycles Cie & Sons)
De hr. Marnix de Betsbrugge Geelhand-Outerluigne
Oegema & Brauwer – AmBru (Reclamebureau)
Kusburcas (Vereniging Kustburgemeesters met Casino)
(...)

2. *Onwilligen a fortiori (02- 01- XX)*

BCC (Belgische Christelijke Centrale, vakbond)
FARMETERN (Bedrijf met monopoliepositie betreff. dierlijke taxidermie en menselijke mummificatie)
Groep T-DRUK (Drukkerijgigant, tevens uitgevers diverse kijkblaadjes)
ILLIS (Postorderbedrijf Software)
Apobel (Farmaceutisch bedrijf geriatrische middelen)
P & P (Verenigde Praliniers- en Patissiersbond)
HEI! (Vereniging voor de erkenning van hooikoorts als sociale ziekte)
Alladin (Alliantie van Adinkerke, tabakverkopers)
(...)

Achteloos spelend met de inmiddels aangekochte peperspray viel het B.B. plotseling na elf werkzame maanden in: het grote peperkoekenhuis van de familie Blixen zelf... ? De SWEPA? Waar bevonden zich de centen van pa en zijn broers? Ongerust pleegde ze in de late avond nog een serie telefoontjes. Twee dagen later werd het grote gouden Blixen-peperkoekenhuis (Est. Anno 1921) door een geheimzinnige snode zwartepiet aan de schandpaal gebracht. Bleek dat driekwart van het kapitaal van het zoete Blixen-imperiumpje gezond en wel in het buitenland sliep. Dat prijkte nochtans op geen van de lijsten van Barbara, het gedoodverfde 'Gouden Kind'. Het was nooit bij haar opgekomen dat de bloedigen Blixens ook op een van beide lijsten thuishoorden. Alle rapen waren gaar. In de TCFG werd spoedvergaderd, vooral nadat alle landelijke kranten de onvermijdelijke boswachter-stroper scenario's hadden gepubliceerd. De SWEPA probeerde nog te redden wat te redden viel.

Vooraf onder impuls en leiding van enkele schaduwboxers uit het fel geviseerde bedrijf FARMETERN werd stevig gelobbyd in de richting van een regelrecht ontslag van Blixen. Dat kwam er dan ook vlug, want Barbara hield de eer aan zichzelf. FARMETERN bleef echter, samen met de anderen op de zwarte lijst, een doelwit voor de opvolger van Blixen. Die werd twee dagen later al aangesteld.

In de donkerste dagen van de winter likte Barbara Blixen/Barabbas Bliksem thuis haar wonden. Haar *sanctuary* was haar piepkleine keuken. De huiskamer was te gevaarlijk: de televisie, dat verdomde 'venster op de wereld', toonde twee lange dagen lang in het journaal van diverse zenders tot driemaal toe en daarna tientallen keren bij de herhaalde nachtuitzendingen immer hetzelfde beeld van haar, vinnig een vragend uitgestoken microfoon opzij duwend, haastig naar haar auto stappend, de panden van haar lange bruine jas uiteenwiegend, haar haren dansend op haar schouders. Noch de peperkoeken, noch de wiskunde konden haar soelaas bieden. Ze bedankte feestelijk voor eender welk aanbod vanuit die hoeken. Urenlang zat ze naar de kleine collectie zware Engelse sleutels te staren, grimmig mijmerend over de voorbije elf maanden. Soms nam ze er een in de hand en streelde ze het kille staal.

'DE pUtTeN zIJn nU gevULD, MaAR GIJ KALF! MOEt nU nOG VERZUIPEn!!!'

Cryptisch was dit laatste verknipte bericht niet. Het liet aan duidelijkheid niet veel te wensen over. Het werd bij nacht en ontij na kort, agressief belgerinkel in haar bus gedropt. Een slaapdrongen Barbara was op slag weer klaarwakker voor nog een etmaal tobben. Politie bellen en aangifte doen? Een detective

engageren? Wat een ouderwetse gedachte. Weer zat ze urenlang besluiteloos te roken. Waren knip-en-plakkers zelf verknipt? Het was tot nu toe bij bedreigingen gebleven: anonieme brieven en gesmoorde telefoons. Was dit hier ze nu menens? Wie waren 'ze'? Barbara legde de lijsten voor zich: de bereidwilligen, de koppigen. Ernaast dat dreigbericht. Plotseling werd het helemaal kil in haar. Dat had niets met die lijsten te maken. Wel met de dansende krantenletters op dat blad. Het drong tot haar door: hij is hier aan de deur geweest.

Hij: m/v?

Hij: meervoud? Zij dus?

Barbara stak haar twaalfde sigaret op en ging op een andere stoel zitten, met haar rug niet langer naar de keukendeur toe.

Twee nachten later warrelde er nog een dreigbericht binnen. De letters waren uit het transparante gele peperkoekenpapier van de SWEPA geknipt:

CUT!

Omdat er dit keer geen begeleidend belgerinkel mee gemoeid was, ontdekte Barbara het bericht pas 's middags. Rond twintig uur die avond werd er wel kort aangebeld.

De kogel was dwars door haar hart gegaan. Het handvuurwapen lag los in haar rechterhand. Op de keukentafel trof men een peperspray en drie grote Engelse sleutels aan. Ze was naakt. Niemand ontdekte de twee minimale inkepingen van het cuttermes, daar waar een minuut of zo later de kogel zijn dodelijke baan in het vlees was begonnen af te leggen.

FARMETERN bood zich aan om het lichaam van Barbara Blixen te balsemen volgens de regels van de kunst. Pa Blixen stemde toe, ietwat verbaasd. 'Lotgenoten,' verklaarden die van FARMETERN zich nader. 'In de nood kent men zijn vrienden, en zijn vijanden.'